

1

Jules

Jules sluit de deur van het appartement dat de afgelopen vier jaar haar ‘thuis’ was, een kleine woning in een buitenwijk van Milaan. Ze gooit de sleutels in de brievenbus van de conciërge, loopt naar buiten en geeft haar koffer aan de chauffeur. Nog één keer kijkt ze om. Ze twijfelde de laatste tijd steeds vaker of ze wilde blijven doen wat ze deed. Altijd deadlines, altijd stress. Diep in haar hart wilde ze al langer ontslag nemen, maar het leven hier in deze mooie stad deed haar steeds twijfelen. Nu ze de stap heeft gezet, voelt het als een verkoelende duik in zee op een warme zomerdag. Verfrissend, ze heeft zin in iets nieuws.

De taxi manoeuvreert behendig door het drukke Milaan. Jules kent de stad inmiddels alsof ze nooit ergens anders heeft gewoond. Ondanks dat ze van de stad is gaan houden, verlangt ze naar een rustigere plek. Waar weet ze nog niet en hoe ze daar de kost gaat verdienen, ook niet. Voorlopig gaat ze eerst een paar weken naar huis, naar haar ouders.

Ze kijkt om zich heen en neemt alle gebouwen, alle plekken die haar inmiddels zo vertrouwd zijn, in zich op. De taxi rijdt langs het appartementencomplex waar twee van haar vrienden wonen en waar ze afgelopen vrijdag het door hen georganiseerde afscheidsfeestje voor haar vierden. Jules vond het onzin. Ze verdween niet van de aardbodem, maar eerlijk is eerlijk: ze heeft ervan genoten. Aan het eind van de avond toen ze van iedereen afscheid nam, stonden er, tot grote ergernis van haarzelf, tranen in haar ogen. Haar

vrienden waren ontroerd. Ze lacht in zichzelf. Jules, de sterke stoere vrouw zoals ze door iedereen wordt gezien.

De taxi stopt voor de vertrekhal. Ze rekent af en als de chauffeur haar koffer uit de achterbak pakt, bedankt ze hem in vloeiend Italiaans en geeft hem een fooi.

De man, minstens een kop kleiner dan Jules, kijkt naar haar op en laat zijn onregelmatige gebit zien. ‘Grazie mille signora.’

Ze knikt nog eens vriendelijk naar hem en wenst hem een fijne dag.

2

‘Maar wat ben je dan van plan, meisje?’

Jules zit naast de open haard tegenover haar vader. ‘Ik weet het nog niet zo goed.’ Ze kijkt hem aan en ziet aan zijn gezicht dat hij dit niet leuk vindt. ‘Ik weet alleen wel dat ik niet meer als ontwerperster bij een groot modehuis wil werken. De dagen zijn te lang, het werk te stressvol. Ik wil naast werken ook leven.’

Ze ziet hoe hij haar aankijkt. Max, haar vader, begrijpt het hoogstwaarschijnlijk niet. Voor hem is werken en leven ongeveer hetzelfde. Als je het woord ambitie opzoekt in het woordenboek, vind je een foto van hem. En iemand die niet weet wat hij wil, daar houdt hij al helemaal niet van. ‘Misschien begin ik wel voor mezelf en richt ik me op het ontwerpen van sieraden in plaats van mode.’

‘Oh ja, dat is een goed idee, dan kun je vast lekker rustig aan doen.’ Hij kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Jules trekt haar schouders op en zegt: ‘Dat zeg ik niet, maar ik wil geen stress, geen deadlines. Ik wil mijn eigen tempo bepalen, ik hoef geen grote productie, ik wil alleen mooie dingen creëren en of dat nu mode is of iets anders, maakt niet zoveel uit, zolang ik maar creatief bezig ben.’

‘Tja... rijk zul je daar niet van worden.’

Jules zegt niets. Ze hoeft er ook niet rijk van te worden. De levensstandaard van haar vader is niet die van haar, zij heeft niet zoveel nodig.

‘Ik vind het jammer dat je nooit rechten hebt gestudeerd.’

‘Ik vond de kunstacademie nu eenmaal leuker dan die saaie wetboeken die jij voor je plezier leest,’ zegt ze knipogend.

‘Nou, neem eerst maar wat tijd voor jezelf. En praat erover met je moeder, zij is de creatieve van ons tweeën. Ik kan hooguit wat voor je netwerken. Er zitten vast wel juweliers in ons klantenbe-

stand. Eet je vanavond trouwens thuis? Volgens mij zitten we dan weer eens met zijn vieren aan tafel. Dat lijkt me gezellig. De laatste keer dat we samen aten, was vorig jaar kerst.’

Ze eten in de eetkamer, Jules houdt daar niet van, zo formeel. Ze eet liever aan de grote tafel in de eetkeuken. Ze weet dat haar moeder er ook zo over denkt, maar haar vader eet nu eenmaal graag in de eetkamer en dus eten ze, als hij...